

matèria (la vida tan sols és química) estructurant el raonament i, en conseqüència, creant l'espai del pensament, la memòria històrica, l'espectre del futur, per finalment inventar o descobrir l'espiritualitat transcendent.

Històricament, les espècies, els dinosaures com paradigma, reis per un dia de la creació, es van extingir per inadequació a un nou entorn. El seu volum (la seva força) els va fer inhàbils per sobreviure. La humanitat regna per la seva intel·ligència: la seva gran força. Serà aquesta la seva creu? Tota metastasi perjudica a qui la suporta; estem davant d'una metastasi del funcionament del cervell de l'ésser humà?

És segur que els mecanismes d'autodefensa del complex Terra aniran treballant contra un ésser que els resulta perjudicial en tants camps. Podrà la intel·ligència humana superar aquests plantejaments abocats al desastre (contaminació, destrucció, manipulació...)? Sembla que el fet diferencial de l'espècie humana podria trobar sortida a la caducitat inherent, a no ser que l'home/dona no tingui aturador i no es pari en barres.

El Gènesi (capítol I 1) diu que Déu creà els animals i els va donar l'herba dels prats per menjar, i a l'home els fruits de la Terra. Fa milions d'anys que l'experiència quotidiana ha demostrat que no es poden saltar les fronteres esbojarradament. Qui va ser l'ambiciós barroer que donà proteïnes càrniques a herbívors i que, com a aprenent de bruixot, transgenèsia, clona i contamina?

Qui és el boig, la vaca o l'humà? ■

Els valors humans de la gent gran

Moltes vegades sentim o llegim frases que són dignes de tenir-les molt presents en la memòria. La nostra redactora ens ho fa tenir present en aquest article.

Francesca Hernández

A casa rebem mensualment un exemplar del *Correu de la Unesco*; em refereixo en aquest cas al del mes de febrer del 86; m'agrada llegir alguns dels articles, ja que n'hi ha de molt interessants; en aquest vaig trobar una frase que em va fer molt d'impacte: "UN VELL QUE ES MOR, ÉS UNA BIBLIOTECA QUE ES CREMA". Aquesta frase cèlebre és d'Amadou Hampatè Ba, gran erudit malià i pioner de la transcripció i la difusió de les obres literàries de la tradició oral africana.

Si analitzem aquesta frase, crec que diu moltíssim a favor de la gent gran, encara que només sia per les seves experiències personals viscudes durant la seva vida i la seva preparació intel·lectual.

Les persones no tenim una edat fixada per morir: n'hi ha, que moren quan neixen, d'altres amb mesos, amb pocs anys o bé als noranta anys o més. Per tant, els més joves s'haurien de mentalitzar que la gent gran encara té drets i savieses, de la qual cosa ells s'haurien d'aprofitar i respectar.

Per les actuals condicions de vida, les persones vivim més anys i, per tant, tenim més temps per fer coses; per això la humanitat no ens ha rebutjat, ans al contrari, sempre nosaltres els podrem ensenyar quel·com que ella ignora i que solament s'aprèn amb els anys... La mort certament no té edat.

Als països orientals, com la Xina i el Japó, els vells són venerats per la seva saviesa i sempre ocupen un lloc preferent a les llars, perquè se sap apreciar qualsevol consell, qualsevol paraula que aquella persona els pot donar.

Per tant, considerem que és important trobar-nos entre la gent gran, i si més no, valorar-nos nosaltres mateixos i recordar la frase i el seu significat "UN VELL QUE ES MOR, ÉS UNA BIBLIOTECA QUE ES CREMA". ■

